

Libris RO
HUNTLEY FITZPATRICK

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI?

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA



București, 2018

Capitolul unu

Cei din familia Garrett au fost interzisi din start.
Dar nu asta era important.

Se întâmpla acum zece ani, în timp ce ne aflam în curtea noastră, când sedanul lor hârbuit a oprit în fața casei de alături, cu fundație joasă, acoperită cu șindrilă, chiar în spatele camionului care le aduse mobila.

— Oh, nu! a suspinat mama, iar brațele i-au căzut pe lângă corp. Speram să scap de asta.

— Asta... care? a întrebat sora mea mai mare, care se afla pe alei.

Sora mea avea opt ani și își pierduse deja răbdarea cu sarcina gospodărească a zilei stabilită de mama: plantatul bulbilor de narcisă în grădina noastră din față. Ducându-se repede la gardul cu uluci care despărțea proprietatea noastră de cea de-alături, s-a ridicat pe vârfuri ca să-i cerceteze pe noii vecini. Eu mi-am lipit față între două uluci, privind cu uimire cum doi părinți și cinci copii se revarsă din sedanul ca o mașină de clovni de la circ.

— Genul ăsta de treabă.

Mama a făcut semn spre mașină cu lopățica de grădină, răsunindu-și părul blond-argintiu într-un coc.

— E câte una în fiecare cartier. Familia care nu-și tunde niciodată peluza. Care are jucării împrăștiate peste tot. Cea care nu plantează niciodată flori sau, dacă le plantează, le lasă să moară. Familia dezordonată care scade valoarea proprietăților. Iat-o. Chiar alături de noi. Ai pus bulbul ăla invers, Samantha.

Am întors bulbul, târându-mă iute pe genunchi ca să ajung mai aproape de gard, ochii mei nedezlipindu-se de tatăl familiei, care luase în brațe un bebeluș de pe un scaun al mașinii, în timp ce un băiețel cu păr inelat î se cățărase în spinare.

— Sunt drăguți, am zis.

Mi-amintesc că urmase o tăcere, și atunci mi-am întors ochii la mama.

Ea deja clătina din cap spre mine, cu o expresie ciudată pe față.

— Nu dacă sunt sau nu drăguți este problema aici, Samantha. Ai șapte ani. Trebuie să înțelegi ce e important. *Cinci* copii. Dumnezeule mare! Exact ca-n familia tatălui vostru. Ticneală.

Și-a dat ochii peste cap.

M-am dat mai aproape de Tracy și am răcăit cu unghia o coajă desprinsă de vopsea albă de pe gard. Sora mea mi-a aruncat o privire amenințătoare, genul ăla de privire pe care o folosea când o intrerupeam în timp ce se uita la televizor.

— El e drăguț, a zis ea, zgâindu-se din nou peste gard.

M-am uitat și eu într-acolo și am văzut un băiat mai mare ieșind cu greu de pe bancheta din spate a mașinii, cu o mănușă de baseball în mâna, ducându-se la portbagaj ca să scoată o cutie plină cu echipament sportiv.

Încă de pe atunci lui Tracy îi plăcea să fie Gică-contra, să nu bage de seamă cât de greu îi era mamei să fie părinte. Tata plecase fără nici măcar să-și ia la revedere, lăsând-o pe mama cu un copil de un an și un altul pe cale de-a se naște, o grămadă de decepții și, din fericire, cu fondul fiduciar primit de la părinții ei.

*

După cum anii o dovediseră, vecinii noștri, familia Garrett, erau exact cum prezisese mama. Peluza lor era tunsă sporadic, în cel mai bun caz. Beculețele lor de Crăciun rămâneau atârnate până la Paști. Curtea lor din spate era un talmeș-balmeș, cu o piscină și o trambulină, două leagăne și bare de cățărat. Din când în

când, doamna Garrett făcea efortul să planteze câte ceva de sezon, crizanteme în septembrie, sporul-casei în iunie, numai pentru a lăsa florile să-și dea duhul și să se ofilească, în timp ce ea se ocupa de altceva mai important, cum ar fi cei cinci copii ai săi. Care au devenit opt, cu trecerea anilor. Toți la aproximativ trei ani distanță unul de celălalt.

— Greul începe abia când împlinesc douăzeci și două de luni, am surprins-o pe doamna Garrett explicând într-o zi, la supermarket, când doamna Mason comentase despre prolificul ei pântec. Atunci, ei brusc nu mai sunt bebeluși. Și mie îmi plac bebelușii atât de mult!

Doamna Mason își înălțase sprâncenele și zâmbise, apoi îi întorsese spatele cu buzele strânse și cătinând descumpănată din cap.

Dar doamnei Garrett n-a părut să-i pese, fericită în sinea ei și mulțumită cu familia ei haotică. Cinci băieți și trei fete, când am împlinit eu șaptesprezece ani.

Joel, Alice, Jase, Andy, Duff, Harry, George și Patsy.

*

În cei zece ani de când familia Garrett se mutase alături, mama nu cred că privise vreodată afară, pe vreuna dintre ferestrele casei noastre, fără să pufnească nervoasă. Prea mulți copii pe tramblină. Biciclete abandonate pe peluză. Încă un balon roz legat de cutia de scrisori, fluturând nebunește în voia vântului. Partide de baschet gălăgioase. Muzica duduind, în timp ce Alice și prietenele ei se bronzau. Băieții mai mari spălând mașinile și stropindu-se cu furtunul. Dacă nu erau aceștia, atunci era doamna Garrett, alăptându-și calmă cel mai mic dintre prunci pe trepte din față sau stând acolo în poala domnului Garrett, în vasele lumii.

— E indecent, spunea mama, privind.

— E legal, contracara mereu Tracy, viitoare avocată, dându-și pe spate părul platinat.

Se posta lângă mama, inspectându-i pe soții Garrett de la fereastra mare laterală a bucătăriei.

— Legislația a reglementat dreptul mamelor de a alăpta în public. Este perfect legal să alăpteze pe propria verandă.

— Dar de ce? De ce s-o faci, când există biberioane și formule de lapte speciale? Și dacă *trebuie*, de ce să n-o faci în casă?

— Îi supraveghează pe ceilalți copii, mamă. Adică exact ceea ce se cuvine să facă, remarcam și eu câteodată, raliindu-mă poziției lui Tracy.

Mama ofta, clătina din cap și scotea aspiratorul din debara de parc-ar fi fost o pastilă de valium. Cântecul de leagăn al copilăriei mele a fost mama dând cu aspiratorul, trasând linii perfect simetrice pe covorul bej din livingul nostru. Liniile păreau cumva importante pentru ea, într-atât de esențiale, încât dădea drumul aparatului când Tracy și cu mine eram încă la micul dejun, apoi ne urma încet până la ușă, în timp ce ne îmbrăcam și ne luam ghiozdanele. După aceea se întorcea, făcând să dispară și urmele noastre de pași și pe-ale ei, până ce ajungeam afară. În cele din urmă, lăsa cu grijă aspiratorul să se odihnească în spatele unuia dintre stâlpii verandei, doar pentru a-l plimba din nou înăuntru, când ajungea acasă de la muncă.

*

A fost clar de la bun început că noi *n-o să ne jucăm cu ai lui Garrett*. După ce le dusese obligatoria lasagna de „bine ați venit în cartier”, mama a făcut tot ce i-a stat în puteri să nu fie primitoare. Răspundeau saluturilor zâmbitoare ale doamnei Garrett cu inclinări de cap glaciale. Îi respingea ofertele domnului Garrett de a ne tunde peluza, de a ne mătura frunzele sau de a ne da zăpadă la o parte cu lopata cu un răspicat „Avem pe cineva care se ocupă, mulțumim totuși”.

În cele din urmă, soții Garrett au încetat să mai încerce.

Cu toate că locuiau alături și se mai întâmpla câteodată ca
Respect pentru oameni și cărti vreunul dintre copii să treacă cu bicicleta pe lângă mine în timp ce udam florile mamei, era simplu să nu ne intersectăm. Copiii lor mergeau la școli publice. Tracy și cu mine mergeam la Hodges, singura școală privată din micuțul nostru oraș din Connecticut.

*

Un lucru pe care mama nu l-a știut niciodată și pe care l-ar fi dezaprobat în mod special era că eu îi urmăream pe membrii familiei Garrett. Tot timpul.

Dincolo de fereastra dormitorului meu e o mică porțiune plată de acoperiș, mărginită de un gărduleț. Nu chiar un balcon, mai degrabă o poliță. Se află între două mansarde, ferită vederii și din curtea din față și din cea din spate, și dă drept spre casa familiei Garrett. Încă de dinainte să se mute ei, era locul unde stăteam și mă gândeam. Însă, după aceea, era locul unde visam.

Ieșeam după ora de culcare, mă uitam spre ferestrele luminate și o vedeam pe doamna Garrett spălând vasele, cu unul dintre copiii mai mici cocoțat pe bufet, alături de ea. Sau pe domnul Garrett jucându-se de-a luptele cu băieții mai mari, în living. Sau luminile continuând să fie aprinse în camera unde bebelușul ar fi trebuit să doarmă, și silueta domnului sau a doamnei Garrett plimbându-se de colo colo, mângâind o spinare micuță. Era ca și când m-aș fi uitat la un film mut, unul atât de diferit față de viața pe care o duceam eu.

De-a lungul anilor, am devenit mai îndrăzneață. Uneori, îi priveam și-n timpul zilei, după școală, ghemuită, cu spatele rezemat de acoperiș, încercând să le asociez fețele cu numele, atunci când îi striga. Era destul de greu, pentru că toți aveau părul săten, pielea măslinie și corporile musculoase, ca o rasă numai a lor.

Joel era cel mai ușor de identificat — era cel mai mare și cel mai atletic. Fotografia lui apărea adesea în ziarele locale pentru diverse reușite sportive — îl recunoșteam fără niciun dram de

efort. Alice, următoarea din serie, își vopsea părul în culori fanteziste și purta haine care stârneau comentarii din partea doamnei Garrett, aşa că și pe ea o remarcam ușor. George și Patsy erau cei mai mici. Pe cei trei băieți mijlocii, Jase, Duff și Harry... nu reușeam să-i deosebesc. Eram foarte sigură că Jase era cel mai mare dintre ei trei, dar asta nu însemna că era și cel mai înalt? Duff ar fi trebuit să fie cel isteț, fiindcă participa la diverse concursuri de șah și de ortografie, dar nici nu purta ochelari, nici nu dădea vreun alt semn vizibil de genialitate. Harry era mereu autorul vreunui pocinog — „Harry! Cum ai putut să faci asta?” era refrenul. Iar Andy, fata mijlocie, întotdeauna părea să lipsească, numele ei fiind cel mai îndelung strigat ca să vină la cină sau ca să se înghesue în mașină: „Aaaaaaan-diiiiiiiiii!”

De la înălțimea ascunzătorii mele studiam curtea de jos, încercând să localizez pe Andy, să-mi închipui ultima boacănă a lui Harry sau să văd ce altă ținută scandalosă mai purta Alice. Familia Garrett era povestea mea de dinainte de culcare, cu mult înainte de a-mi trece prin cap că aş face și eu parte din ea.

Capitolul doi

E prima noapte înăbușitor de fierbinte din iunie și sunt singură acasă. Încerc să mă bucur de liniște, dar mă trezesc umblând din cameră în cameră, neputând să stau locului.

Tracy ieșise cu Flip, încă un jucător de tenis blond din nesfârșita ei serie de iubiți. Nu putusem să dau de Nan, cea mai bună prietenă a mea, care își pierduse complet mințile după iubitul *ei*, Daniel, având în vedere că școala se terminase de o săptămână și el absolvișe. Nu era nimic la televizor care să-mi placă, niciun loc în oraș care să mă atragă. Încercasem să stau afară, pe verandă, dar, la reflux, aerul este îmbăcsit cu izul de mâl adus de briză dinspre râu.

Așadar, stau în livingul nostru cu boltă, ronțăind gheața rămasă în paharul cu apă minerală, răscolind prin teancul de reviste *In Touch* ale lui Tracy. Deodată, aud un bâzâit puternic și continuu. Cum nu se mai oprește, mă uit în jur, alarmață, încercând să-l identific. Uscătorul de rufe? Detectorul de fum? În cele din urmă, îmi dau seama că e soneria de la intrare, sunând și sunând, la nesfârșit. Mă grăbesc să deschid, așteptându-mă — cu un oftat — la vreunul dintre foștii lui Tracy, care, iată, îndrăznea, după prea multe cocktailuri cu rom la clubul country, să vină s-o recâștige.

În schimb, o găsesc pe mama, lipită cu spatele de sonerie și sărutată cu foc de un bărbat. Cum eu deschid ușa brusc, amândoi sunt gata să cadă, însă el se prinde cu mâna de toc și continuă să-o sărute. Eu rămân ca țintuită în loc, simțindu-mă stupid, cu brațele încrucișate, în cămașa mea de noapte subțire, care flutură ușurel în aerul devenit dintr-o dată irespirabil. De jur împrejurul meu se aud

Respect pentru numărul său
vocile verii. Fosnetul valurilor pe țărmul îndepărtat, turațiile unei motociclete străbătând strada, șoapta vântului în arbuștii de sânge. Niciunul dintre aceste zgomote și, cu siguranță, nici prezența mea, nu-i oprește pe mama și pe tipul ei. Nici măcar când motocicleta, băbuind rateuri, își face intrarea pe aleea familiei Garrett, ceea ce, de regulă, o scoate pe mama din minți.

Într-un târziu, cei doi fac o pauză ca să-și recapete suful, iar mama se întoarce spre mine, râzând stingherită.

— Samantha. Doamne! M-ai speriat.

E îmbujorată și vocea îi e pițigăiată, de fetiță alintată. Nici pe departe vocea autoritară de „am zis, aşa rămâne”, pe care o folosește acasă, sau vocea *sirop-cu-lame-de-oțel* pe care o folosește la serviciu.

În urmă cu cinci ani, mama a intrat în politică. La început, Tracy și cu mine n-o luaserăm în serios — abia ne aduceam aminte ca mama să fi votat vreodată. Dar, într-o zi, venise acasă de la o întunire, ambalată și hotărâtă să devină senator. A candidat, a câștigat, și viața noastră s-a schimbat complet.

Fuseserăm măndre de ea. Bineînțeles că fuseserăm. Însă, în loc să pregătească micul dejun și să scotocească printre cărțile din ghiozdanele noastre ca să fie sigură că ne făcuserăm temele, mama pleca de acasă la cinci dimineață și se ducea la Hartford „înainte să se aglomereze traficul”. Rămânea până târziu pentru comisii și ședințe speciale. Weekendurile nu mai erau despre antrenamentele la gimnastică ale lui Tracy sau despre concursurile mele de înot. Erau despre prospectarea voturilor viitoare, participarea la ședințe speciale și evenimente locale. Tracy a bifat toate prostiile clasice de care se apucă un adolescent zănicic. A încercat drogurile și alcoolul, a șterpelit din magazine, s-a culcat cu o mulțime de băieți. Eu am citit mormane de cărți, m-am autodeclarat democrată (mama e republicană) și am petrecut mai mult timp decât de obicei urmărindu-i pe alde Garrett.

Așadar, în seara astă, stau în prag, înlemnită în față acestei neașteptate și prelungite etalări de afecțiune în public, până când mama îi dă drumul tipului. Când el se întoarce către mine, tresar.

După ce te părăsește un bărbat, însărcinată și cu un copil mic, nu-i păstrezi fotografia pe polița căminului. Aveam doar vreo câteva fotografii ale tatălui nostru și toate erau făcute în camera lui Tracy. Cu toate acestea, l-am recunoscut — linia maxilarului, gropițele, părul strălucitor, blond ca grâul, și umerii lați. Bărbatul acesta avea toate semnalamentele.

— Tată?

Expresia mamei se transformă din pierdută în visare în complet șocată, de parcă aș fi înjurat.

Tipul se desprinde de lângă mama și își întinde o mână spre mine. Odată ce intră în lumina venită dinspre living, îmi dau seama că e mult prea Tânăr pentru a fi tatăl meu.

— Salutare, drăguță! Eu sunt cel mai nou — și mai entuziasă membru al campaniei de realegere a mamei tale.

Entuziasă? Puțin spus.

Îmi ia mâna și mi-o zgâltăie, în pofida lipsei mele de participare.

— El este Clay Tucker, zice mama, cu tonul reverențios pe care l-ar folosi cineva vorbind despre Vincent van Gogh sau Abraham Lincoln.

Se întoarce și-mi aruncă o privire muștrătoare — fără îndoială pentru comentariul cu „tata” —, dar își revine rapid.

— Clay se ocupă de organizarea campaniilor naționale. Sunt foarte norocoasă că a acceptat să mă ajute.

În ce calitate? mă întreb eu, când ea își infoaie părul cu un gest care nu poate fi decât unul de flirt. *Mamă?*

— După cum ți-am spus, Clay, continuă ea, Samantha nu e mică.

Mă blochez. Am un metru cincizeci și opt. Cu tocuri. Că n-ăș fi „mică” e o figură de stil. Apoi mă prind. Se referă la vîrstă. Sunt mare, pentru o femeie atât de Tânără ca ea.

— Lui Clay nu i-a venit să credă că am o fiică adolescentă.